

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
 Редакторъ: Георги Кръзовъ Издание на ВЕСТНИКЪ НА ЖЕНАТА — София, ул. Лега, 33.
 Разрешенъ отъ Министерството на Народната Просвѣта съ писмо № 3081 отъ 9 IX. 1936 год.

ГОДИНА ПЪРВА
 БРОЙ 3
 Ноември 1936

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: „Вестникъ на жената“ — София, Лега, 33, пощ. чек. с/ка 750. Тел. 2-52-25, като се отбелязва само — за „Славейче“

ХИТРИЯТЪ ЦИГАНИНЪ

отъ Елинъ Пелинъ

Единъ циганинъ се крилъ, за да не плати данъкъ. Има съседни добри, има — лоши. Нашиятъ циганинъ ималъ лошъ късметъ и лошъ съседъ, и той го обадилъ на селския кметъ. Тръгналъ кметъ да го търси редъ по редъ, като попъ кога рѣси. Ха тукъ, ха тамъ, нѣма никъде ни бѣлъ, ни черъ циганинъ.

Намѣрилъ кметъ брата му.
 — Какъ те викатъ?
 — Майсе.
 — Ами братъ ти?
 — Тайсе.
 — Де е Тайсе?
 — Въ гората за дърва.
 — Кога ще се върне?
 — Кой знае! Доде ги съче, доде ги влѣче, доде ги дѣла, доде ги хеля — ще мине недѣля.

Тръгналъ кметъ, повелъ и брата да търсятъ страхливия циганинъ въ гората.

— Викни, бе манго, викни брата си — да ни чуе!

— Тайсе, де си, бре Тайсе! викалъ братъ му. — Кметъ те търси и братъ ти Майсе. Майсе, Тайсе!...

Викналъ веднажъ, викналъ още веднажъ — никой не се обажда. Кметъ се не догажда. Заплакалъ манго отведнажъ, заронилъ сълзи като дъждъ.

— Защо плачешъ, манго? Не те ли е срамъ? И ти си мъжъ!
 — Жалъ ми е за брата, кмете. — Не се обажда. Трѣбва мечка стрѣвница да го е изляла. Охъ, де го да си дойде! Два пжти данъкъ да даде, но мечка да го не яде!

НОЕМВРИЙ

Дъждецъ румолъ, не престава, мъглата гжста вече става.

Ноември месечко дойде, зълъ вѣтъръ почна пакъ да вѣе.

Снѣгътъ и той е вече на пжтъ. Нали, такъвъ му е редътъ?!

И безъ да питатъ кой ги ще, разбързали се всички тѣ.

Славчо Ангеловъ

НОВАТА КНИГА



ДОБЪРЪ УРОКЪ

Бай Михо се бѣше разположилъ въ кръчмата съ двама приятели и пиеше люта ракия.

По едно време влѣзе жена му. Въ ржцетъ си носѣше захлупена паница. Приблѣжи се тя до бай Михо, постави паницата на масата и рече:

— Михо, виждамъ, че отъ работа не можешъ да дойдешъ въ къщи да ядешъ, та затова рекохъ да ти донеса яденето тука.

Щомъ каза това, тя веднага излѣзе изъ кръчмата.

Бай Михо се насмѣ презъ сила и покани приятелитъ си да похапнатъ съ него. Но когато отхлупи паницата, тя бѣше праздна. Въ нея имаше само едно листче. Взе той листчето и прочете: „Надѣвамъ се, че яденето ще ти се услади много. Сжщо такава ядене вече втори день ядатъ жена ти и децата ти вкъщи.“

Засрами се Бай Михо и отъ тоя день не влѣзе вече въ кръчма.

Ценко Цветановъ

Само чрезъ широкото разпространение на „СЛАВЕЙЧЕ“, ще можемъ да работимъ за още по-голѣмото му подобрене. Учителкитъ и учителитъ ще допринесатъ много въ това отношение, стига да иматъ до брото желание да подпомогнатъ нашето дѣло. Цената на вестничето намаляхме на 1 левъ, да бжде достъпно и за най бедното дете. На ржчна продажба или съ абонаментъ, както ви е най-удобно, но работете за широкото разпространение на „СЛАВЕЙЧЕ“. Учителки и учители, на васъ разчитаме! Успѣхътъ на „СЛАВЕЙЧЕ“ е въ вашитъ ржце! Направете го другаръ на всѣко българско дете!

Днеска ни донесе татко книга нова съ картички. Седнахме ний двама съ Васко и зачетохме саминки.

Лани мама ни четѣше, а ний слушахме засмѣни. Но това отдавна бѣше, — сега вече сме голѣми.

Татко каза, ще ни купи книжки още по-красиви, ако бждеме послушни, весели и работливи.

Радка Станимирова

БЪДЕТЕ ВЕСЕЛИ!

Здравето на човѣка се поддържа не само съ здрава храна, чистъ въздухъ, слънце, чистота, трудъ, въздържание и почивка, но и съ добро, весело настроение. Когато човѣкъ е винаги ядосанъ, начумеренъ и недоволенъ, когато за всичко и съ всички се кара, тогава и здравето му се похабява. Той не е приятенъ и за околнитъ. Има деца, които сж недоволни отъ всичко — не харесватъ гостбата, чая, млѣкото, дрехитъ си, не сж послушни, плачатъ, биятъ се — изобщо иматъ лошъ и ядовитъ нравъ. Такива деца не сж приятни и обични.

Колко е приятно да гледашъ веселъ човѣкъ! Засмѣното дете е като разцвѣтѣло пролѣтно цвѣте. Смѣхътъ заразява и околнитъ. Той е истинско лѣкарство. Въ Америка има болници, където лѣкуватъ болнитъ съ смѣхъ, който се свири на грамофонъ. Болнитъ забравятъ болестта си и безгрижнито ги успокоява и лѣкува.

Ако човѣкъ не се ядосва, не си създава грижи и тревоги, може да живѣе сто и повече години. Нашиятъ столѣтници сж били все весели и безгрижни хора.

Затова, мили деца, бждете винаги весели и засмѣни!



Д-ръ Н. Станчевъ

Добри Немировъ

ПЪСНИЧКАТА

Не е мжно да се съчини една пѣсничка, стига само да се яви невидимата ржка, да пустне семенцето въ душата, и отъ това семенце да изникне тя. Когато съчинихъ своята пѣсничка и си я изпѣхъ цѣлата, виждаше ми се толкова позната, като че съмъ я знаелъ много, много отдавна, а то... колко отдавна можеше да бжде, когато азъ бѣхъ тогава едва шесть годишенъ.

Татко бѣше общински писаръ въ с. Гайтаново. Много се измжчихме въ това село. Тамъ върлуваше тежка малария, която люлѣеше всички ни. Най-тежко я прекарвахъ азъ.

Единъ день татко си дойде отъ общината много радостенъ.

— Хайде, трѣгвайте да вървимъ, — извика той просиялъ. Назначенъ съмъ въ града общински писаръ! Пригответе всичко и утре рано сутринята ще се качимъ на каруцата.

И вий може би сте се радвали и вий сте подскачали отъ

блаженство, когато радостта е грабвала душата ви, но моята радост бѣше толкова голѣма, щото мислѣхъ, че съ нея съмъ заплѣлъ цѣлия свѣтъ.

Презъ задния дворъ на нашата къща се излизаше направо на полето. Азъ се прехвърлихъ презъ плета и съ всички сили се втурнахъ да бѣгамъ изъ простора. Радостенъ смѣхъ издуваше гърдитъ ми. Азъ се смѣхъ, а съ мене се смѣха и гаргитъ, които се стрелваха изъ шубрацитъ, и облацитъ, и тревитъ и всичко, което бѣше на около ми... Изведнажъ, сякашъ магическа прчка проигра надъ земята — всичко оживѣ и заприказва. Трънкосливката казваше нѣщо на дивата круша и отъ това нейнитъ клонове се разклатиха на всички страни; лютичето тичаше по стжпкитъ ми и викаше нѣщо, следъ него припикаше подрумчето, а пчелата, която знаеше само медъ да събира, сега забръмча на ухото ми и сладко,

сладко запѣ. Въ това време облацитъ слѣзоха низко надъ земята и се понесоха нейде на край свѣта... Всичко се раздвижи, зашумѣ, заговори. Азъ тичахъ, поспирвахъ се, оглеждахъ цѣлата зашумѣла околност и така се втурнахъ изъ полето.

Запѣхъ нѣщо, изпѣхъ го повторно... Откърти се една кратка пѣсенчица, въ която се оглеждаше цѣлия свѣтъ. Какъ стана тая пѣсенчица? О! Много лесно. Взехъ звучитъ отъ пчелата, отъ шубрака, отъ дивата круша, отъ лютичето, подрумчето, отъ гаргитъ и сврачкитъ... И тия звуци се нареждаха единъ до другъ — ясни, мелодични, весели, бодрни... О! Какви звуци! Сякашъ нѣкой нареждаше тия звуци въ душата ми и азъ ги изпѣвахъ съ своето тънко ясно гласче...

О, да можехте да чуете тази моя пѣсенчица!

Уморенъ отъ бѣгане азъ се отпуснахъ на тревата и легнахъ по грѣбъ. Надъ мене надничаха бѣли облаци. О! То не бѣха облаци, а грамадни риби, грамадни скали, още по-грамадни

човѣци, които се движеха бавно и нареждаха нѣкаква хубава приказка, сжщо тѣй свѣтла и грамадна като тѣхъ...

Гледахъ облацитъ и си мислѣхъ, какъ утре ще се качимъ на каруцата и какъ ще потеглимъ.

Бързо, бързо да се бѣга! Тукъ сега за нищо не ми е мжно. Имахъ единъ приятель и той умрѣ отъ малария... Друго нищо нѣмамъ тукъ. Спомнихъ си го. Колко веселъ, колко пѣргавъ бѣше Друмчо! Обичаха го всички... Но дойде маларията и го грабна. Че само Друмчо ли умрѣ тукъ? Ами Янко? ами Петю? ами Христо?

Нѣщо пречупи радостта ми. Пакъ си спомнихъ Друмчо и сега ми се стори, че той стои предъ мене въ своитъ нови потурки и червено поясче и ме гледа, а очитъ му мокри, мокри като отъ сълзи. Защо така? Станахъ и се огледахъ. Кой направи клонетъ на дивата круша да се сведатъ къмъ земята? Кой направи лютичето да увѣхне? Кой накара пчелата да кацне върху единъ голъ

трѣнъ и да остане тамъ неподвижна? Где се дѣнаха гаргитъ? Нали тѣ хвърчиха надъ главата ми? Кажете ми, кой преобрази свѣта? Защо той замлъкна? Защо никой не пѣе? Облацитъ потъмнѣха и стана мрачно, мрачно...

Азъ погледнахъ нагоре. Трѣбваше да си вървя, защото небето се изпълни съ дъждовни облаци. Подухна вѣтъръ, скоро следъ това закапаха първитъ капчици. Бързо затичахъ къмъ дома.

Не пресекана пѣсничката ми, а стана друга. О, ако бѣше живъ Друмчо, той би се просълзилъ отъ тая пѣсничка. Сега той не бѣше и вмѣсто него сълзѣше небето. Тихи капки ржсѣха тревата и азъ виждахъ какъ тия капки падаха върху голата глава на Друмчо и обливаха лицето му...

Днесъ азъ съмъ вече голѣмъ мъжъ. Много нѣща забравихъ въ живота си, но пѣсничката си остана. Тя за мене се превърна на едно прозорче, отъ дето ясно виждамъ, както радоститъ, тѣй и скърбитъ на хората.